

וההוראה, הן בזכות המסייעת שפכו ולייבלו מן החזרות הקודומות
ווען בזכות הנסיך המעשי שצברו בישום התורה בכל שטחי
הארץ.

"ישאל אביך ויעידך, ז肯יך ויאמרו לך" (דברים לב, ז), אומרת
ובماוועה הדרורה ומפניה אוותען אל החקנעם.

המילה "זקן", ככל שמשמעות יש בה: מחד זיקן - מלשון
חכם, מלשון: "זה קנה חכמה". מנגד: זקנה תולעת. גם זיקן של אָבָה בדורותיו יזכיר

סב בולס הילס האחים ו-טיג – היו החותמים שרכשו ידע טוניסי בתמונת העם. אולם, בעלם המודרני, הקהילה התהתקפה עתה, ב-1911. כדי לשלוט בכלים החדשים, לפחות אין צורך לדעת את ערך תקון היישוב שבעל ברוחם וזרע. מוגברים אינם מעדיפים להתקדם לחזורם בטכнологיה המודרנית.

כאמור הרכז מלמד את סט כיצד השתמש בפליאון ובכחים עולם הוא להוכיח שבסו שbow הוא "בעל" – אין מושג, סיסון היי, מושגתו ומושחת, כבר אין ריבונטי שלם מהחומר, בweis היליך-טק. וועודו והוא קיימת מט בעת לילית עלייה. הרכז מסיע לשב מומתקשה בקהלית התsha והותראות החדש. סוב' תנמא כמישור עין"ן ולא מחדני ומתקדס, וכד' עלול הוא לאבד את מעמדו כאיש המשפה, בשלשלת הנארות והסותרות עללה לרוברטה.

על מנת לשרור מקום של כבוד והערכה לח'ר האבות והסבטים, ולשנות ב盜改 את דביריהם, תורתם וניסוח חייהם. גם אם הם אינם מתקדמים בעולם התרבות הטכנולוגית ומתקשים להשתמש סטנדרטי או לפחות דואיל...

משה רוט "שאל אביך ויבקָה, זקנין זיאמרו לך" (דברים לב, ז).

"מִתְרָחֶב"

תקופה המודרנית (א)

בסוף המאה השמונה עשרה, החל לשב וזרות החשכה
הנורא והדרי. תשלה שיטות בוגרות אל שיטות לילית.
עת, אבל רצין כהונת עניות וערבים "ירושים" למתה היחוז
וירק לשלב תאום ורומי - הדמיון העממי
בלכלי המזרחי של איזופה הרטואה, במקרים ובם, והוביל
ך להחשלה מלאונית, להנטנה למלמות הרבה.
אל לשלוק כת בשאלת כיצד תחמודם מוש עראל, על
מציאותו ולפי השינויים, טעם השאלת הנבה. שאלת העמימות
אקטואלית היא, כיצד עלי' לתהמודד כוים עם התחלימים
ובהתוצאות והתוצאות וההדרורים והקוראים שבבנוי.
טבקון שורה, לפירות החודשיות, ("monthlight התאה
פיטיטליסטיות, רמות חווים עלתה, ההפ�ה והתשעש והכללה
וירקם. בס. גם כימ. עילמו מנטה בוציו תמיינ' ווואר, אך
תמיד מעדים מש לאך. סדרת מאטרים זו, וпускаן בטלק'
השתוים שנחנכו הנקופה מהונאותו לעלומנו ובדריכי
תגמודות אתם.
"זוקרים אתבון"
"זוקרים אתבון" (תחים קיט, ק), מכריז זוד המלך. ואכן,
מש המש הדרי-הדרי, מבעל על העבות השמונה ומஸתו, מדור
ו. מאב לטב ומור לTEAMMO. הזכנים, הם תמיד מקור הסמכות

רשות?

בכל פעם שטענו מוכרים את השם ע"שׂוּ, ואנו גולים להזכיר לו את התואר י"וֹשָׁעַ". אם כן, משאלת שאלת קשוּה: היכן נצחה כ כהה לשני צדיקים כיצחק ורבוקה: במדרשין, תשובה שנית לכך: מ"ס פ' (בבבון), פטראק קלט אמר: "יריב ריבן אמר: בא הנוטב למלוך, שכל דזקן שלוח בפיקח ותוע לאלה עשה ממשי".

ט' מוסמך לדל"שינו – לא נטל רשות. סורר ומורה: הואה לא שמע בקהל אבוי ובקהל אמר, כי הם ידרכו
בבואר מרודז הז, עורותני בחסרה הייחודה על הנוגדים להוויזותות נ-
מניגת שאנקן זו הדוק והלהבה המינה לא לה מופש כוון רוזר.
שילוחם, באומן על "קיבור" מומך למלים. כי אס איז אורתא, של
ימסתפי' ט' ברודר שלו. אויל על לרhort, שהקב' יתינן עצמו בו
אבעם, הוא איז דורך פשפוש, מי בבל מבר' שעיש' רשע'ו!
איך זה אש' חומק אונטו לשיען נונן, הוא רעה להו גות עיקב, א-
האה אמר אונט בעשת' כנס, ווי אונט שאחן האהן, וככל אונט אונט
ישן זו קרוביטס וויהה זוות ליטרא אונט האהן, וככל אונט אונט
אומרין שוו רשותים. הנה כי כי, ולהויס צידקון מצח'ון ורבקה
ללא נטל רשות.

"חַדָּה לְנַעַר"

כין צייד בפביו

על המשפט (כח, כ): "וַיָּרֶא יְהוָה מֶרֶשׂ רֹשֵׁי". ליכוד ולעומת את אבי בפי, ושולאל:

זה הוא דקדקן בפירושות*. בפסוק הבא נאמר תמורה:
 ואთה שחק את עיזזך, כי איד פְּנֵי, על פְּנֵי, העלה מ-
 ברים זה, שיצחן איביך ברוב קשב לשאלתו של
 זו, ואך השהעכש שלפני תלמיון חכם, המכשך באמנת
 תנאים למלבד, על מנת לשמרו ולשוחת.

המרוא (שנת לא) מצאה מעין מחלוקת הל' מאמי בונשא דומה: "מעבש בערבי אחד שבא לפניהם שמא, לרר לו: עירין, על מנת שתלמינו כל התורה כולה כשאיי המכד על רגלי אחרך. דקוטר באפאות-הכגן שבדיו. בא לפניהם שמא, אמר לו: צעקה-סני לבקיך לא ותעביד - זו היא כל-צעריך. פירושה הוא, זיל גמור". ספרו של ר' הילוי תורה סלה, ואפק-פירושה הוא, זיל גמור". ספרו ע"ה, ר' הילוי בתקון מכלול של ספרות שעיניים פוחת או יתר דוחותה, מציג בפנינו שתי גישות שומות: גישתו הראשונה, אם הדברים נראים לא-רציניים, אין מקום לשלשא, אם הש�ם יתבונן עיניהם. השניה, גישתו של הילוי, הן תושבה בתשובה עיניהם. הש�ם, גישתו של הילוי, הן תשובה בתשובה עיניהם. והמקובל עשה בתשומתך כתוב בעיניי, אורי יושע עטבת לרובך.

פינות
זהלה

גלאכת טוחן (ב)

רבנן, רק כתם ה'משנה ברורה' (סימן שכא ס"ק מה) שמשרתו שבת תלכטהה" (פרק ח, ה), בשבעת חותין שלט בדורות, שלחיזיר שלא להתרך דק ודק, אלא להתרך חתימת לולית קבוץ ועשה אותו באנן שמי לאור הרווחך שיטמוש .

בשנת עיבורה למדנה, שהביעו עימין שכ, עיפוי יב
פסק: "המתקן הריך דק דק - והוא ממש טווין". אך, צרכיהם
להבין, מהו המשער של ייחידתך דק דק?"

ה'ב'ית יסוף זו ייחידתך הצעיר אינשלאדיה (חיתוך
 יוקת פאי סטל) ובתולה ובה להרינו על סמק דבר ריש"י
 והרמב"ם, שיר יוטנין דק דק - אסוו, אינשלאדיה - אן דק
 להרוכה להויביותך דקוטן.

אך לבסוף, מתייר ה'ב'ית יסוף חיתוך אינשלאדיה,

הרב אריה ויל
האם מותר להשתמש במכשיר המיוון לחיתוך פרוסות? "איירוט משא" הזכיר להשתמש במכשיר המיוון לחיתוך פרוסות, כוון שמכשיר ימוך יתפרק מהר מפערם בזיהום. מחר להנחתה על ימוך לזרק ימיושם מוקן, כלומר לא סדק למורי לחיתוך החאות). לומדים גנו, שהייבית יסיך" לא סדק למורי לחיתוך החיתוך תונכית גודלות ולכך והי רך בחרוץ על הזרור נסיך. סדרה המכילה, כתוב **"היביאו לבלה"**, (שם) בסיס ספר הראים: "ישיעור מדורן ונוט עדין" (כלומר, שאיננו יתפרק מפערם בזיהום). את השערת הבודהיזם מוחלטן אך האיסור מוחזק כמעט אל דק המותן. פלי זאת, גם חיתוך שאית כל דק - אסור לחיתוך רק בגין החור הנסיך שיתפקידו לזרק שיטר פקי, שכן